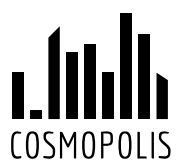

NATALIE COXOVÁ

Chce to dva

COSMOPOLIS

NATALIE COXOVÁ

Chce to dva

Přeložila Klára Kolinská

Copyright © Natalie Cox 2021

First published in Great Britain in 2021 by Orion Books

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Klára Kolinská, 2023

Cover photography © Deposit Photos / AY_PHOTO, eriklam

ISBN 978-80-271-3503-5

Věnováno všem,
koho jsme v tomto bouřlivém roce ztratili,
ale zejména M.

A také Schrödingerově kočce,
která žije a umírá v paralelních světech,
a všem psům obřích plemen, co jich na světě je,
kteří do našeho vesmíru přinášejí trochu svého
jedinečného kouzla.

Prolog

Znáte ty lidi, co kolem vás prosviští po ulici na takových těch mrňavých kolečkách, pokyvují přitom hlavou do rytmu hudby puštěné do sluchátek a zjevně bez jakékoli námahy se proplétají mezi auty, jako by byli nějak imunní vůči fyzikálním zákonům a v životě se jim nemohlo vůbec nic stát? No, tak já jsem jedna z nich.

Což nezní na začátek jako dobrá zpráva, já vím.

Na svou obranu musím uvést, že jízda na kolečkových bruslích je to jediné, v čem jsem opravdu dobrá. Byla bych radši, kdybych vynikala v něčem pozoruhodnějším, v něčem, co má pro společnost větší hodnotu. Jako je kvantová fyzika, hra na housle nebo neurochirurgie. Byla bych světu prospěšnější, dokonce i kdybych třeba jenom uměla vařit. Ale svoje přednosti si člověk do života zkrátka nevybírá, nebo ano? To ony si vybírají nás.

Nicméně má to i svoji dobrou stránku: ať už se to se mnou řítí sebevíc z kopce (a jestli mám být úplně upřímná, v poslední době to byl opravdu docela sešup), jízda na kolečkových bruslích je to jediné, co mě nikdy nenechá ve štychu. Když se na bruslích projíždím ulicemi Londýna, celý svět okolo mi najednou připadá o něco zářivější, jako by ho někdo čerstvě natřel na růžovo. A jak se tak město míhá kolem mě a po tvářích mě hladí vítr, skoro nevnímám to ošklivé: zchátralé domy na sídlištích, přetékající kontejnery s odpadky, auta v dopravních zácpách, špinavé holuby, zarostlé cestičky v neudržovaných parcích, dokonce ani celou tu katastrofu, v jejímž

znamení se odehrává můj život – ve vysoké rychlosti se mi to všechno najednou jeví snesitelnější. Zrychlení pomáhá řešit všechny problémy. Každý, kdo rád závodí, vám řekne, že už jenom šlápnout do pedálů vždycky stojí za to.

Svoje první brusle jsem si koupila, když mi bylo jedenáct, za peníze, které jsem dostala za to, že jsem si sama odřívila vlasy. U nás na základce se vši vyskytovaly každou chvíli a moji nemožní rodiče na něco takového prostě neměli nervy. A když moje starší sestra, která se v naší rodině zpravidla ujímala všech náročnějších úkolů, jednoduše odmítla se toho zhostit, nabídli mi rodiče za každou hnidu deset pencí. Každou neděli večer jsem si půl hodiny svědomitě pročesávala mokré vlasy a za třináct týdnů jsem si našetřila dost, abych si mohla koupit svůj první pár bruslí v barvách duhy. A od té doby jsem to-muto koníčku naprosto propadla; protože na rozdíl od většiny věcí v životě bruslení nejen vypadá super, ale taky super je.

Jenom si nejsem moc jistá, co přesně to vypovídá o životě.

Studovala jsem na vysoké škole psychologii. A i když si myslím, že mít nějaké záliby je v životě důležité, určitě nebude náhoda, že ve slavné Maslowově hierarchii potřeb se žádné koníčky neobjevují. Podle věcí, které tenhle psycholog ve své pyramidě potřeb uvádí – jako je potřeba jídla, bezpečí, lásky, uznání nebo úspěchu v profesním počinání –, se mi nezdá, že by měl na mysli turnaje v bowlingu. Nebo jízdu na kolečkových bruslích. Takže i když mi moje záliba přináší nemalé potěšení, není to ve výsledku něco, na co bych mohla hrdě ukázat a říct: Tohle jsem já. Tohle je moje pravé já.

Tak kdo tedy vlastně jsem? Dneska je silvestr, poslední den v roce, a možná si tuhle otázku pokládám proto, že letošek pro mě byl mimořádně mizerný rok. Protože s tím, jak do konce roku zbývá už jen pár hodin, si naléhavě uvědomuju, že můj život prokazuje vážné nedostatky v každé z Maslowových kategorií. Správně – ve všech pěti.

Jsem v citlivém věku třiceti let a můj život je už teď jeden velký nezdár.

Kapitola 1

Takže šťastný nový rok. Ráno se probouzím s pocitem, že mi někdo přicvakl hlavu k polštáři sešívačkou, a jazyk mě pálí, jako bych celou noc lízala sůl. Karlík Bucket, který má přísné instrukce držet se za všech okolností na své straně postele, se evidentně rozhodl toto zlaté pravidlo ignorovat a celou svou váhou mi zalehl levou nohu, čímž mi v ní účinně přerušil krevní oběh. Pokouším se zavrtět prsty, ale necítím vůbec nic. Je ze mě definitivní mrzák.

Karlík Bucket sice není čistokrevný, ale vypadá přesně jako ti psi, co nosí pod krkem uvázaný dřevěný soudek, i když nechápu, proč by na psa Karlíkovy velikosti chtěl někdo něco přivazovat a tím objem jeho těla ještě násobit. Karlíka je už takhle dost, i bez souduku. Hlavu má obrovskou jako nafouknutý plážový balon, huňatý hnědo-bíle strakatý kožich má neustále beznadějně zacuchaný a za jeho tlapy by se nemusel stydět ani medvěd. Když prší, musím mu po návratu zvenku pokaždé strčit jednu po druhé do kbelíku s teplou vodou, jinak z nich bláto nedostanu. A potom je utřít do sucha, to vyžaduje ručník o rozloze prostěradla a olympijskou kvalifikaci v disciplíně trpělivost.

S trochou úsilí se mi nakonec podaří vytáhnout nohu zpod jeho spícího těla. Vtom mi cinkne telefon a Karlík Bucket předvede typickou psí reakci, spočívající ve schopnosti přejít ve zlomku vteřiny z nejhlubšího spánku do stavu plné pohotovosti: zvedne hlavu, vyčítavě se na mě podívá a jeho pohled mi jasně říká: *To myslíš vážně,*

že sis na noc neztlumila telefon? Jeho čelisti, vzbuzující respekt, se lehce chvějí pohoršením.

Sáhnu po telefonu, ale už dopředu vím, od koho ta zpráva je. Dneska je neděle, tedy den, kdy můj zhrzený bývalý přítel Marcus nejbolestněji vnímá svou opuštěnost, jako kdyby neděle přinášela právě jemu nějaké zvláštní osobní soužení, jaké nikdy nikdo jiný nezakusil. Možná to tak cítí spousta singlů, ale protože já v sobotu pracuju v obchodě, neděle pro mě znamená začátek víkendu a den, kdy si jenom užívám. A ve svém volnu se rozhodně nehodlám zabývat Marcusem.

Šťastný nový rok! Co máš dneska v plánu?

Hmm. Co bych mu tak měla na jeho úvodní zdravici odpovědět? Během několika posledních týdnů už jsem použila všechny běžné výmluvy: nemoc, menstruační bolesti, bolest zubů, hemoroidy. Třeba bych dneska měla pro změnu zkusit říct pravdu.

Léčit se z kocoviny.

Copak, máš za sebou těžkou noc?

A jáje. Další dilema. Ze zkušenosti vím, že jestli Marcus nabude dojmu, že vedu rušnější společenský život než on, uvrhne ho to do hluboké deprese, z níž ho nakonec budu muset vytáhnout zase já. Na druhou stranu, když si bude myslet, že můj společenský život nestojí za nic (což by se nemýlil), začne na mě opět dohánět se vši znovuobjevenou naléhavostí a bombardovat mě všemi možnými důvody, kterými mě bude chtít přesvědčit, že s ním na tom vždycky budu líp než bez něj. Takže je jasné, že teď bruslím na pěkně tenkém ledě.

Nic velkého, ale nakonec to bylo lepší, než jsem čekala.

Je něco, o čem bych měl vědět?

Tím Marcus ve skutečnosti myslí: *Je někdo, o kom bych měl vědět?* Marcus si vede přesnou evidenci o mém milostném životě a chlapci, s nimiž se stýkám, hodnotí podle své osobní stupnice od jedné (kteroužto známku uděluje těm, jejichž vztah ke mně považuje

za příliš důvěrný, než aby ho to nechávalo v klidu) do deseti (což znamená toho posledního chlapa na světě, s nímž bych si podle něj mohla něco začít). Tuto klasifikaci provádí na základě a) své důkladné znalosti mé osoby a b) těch pár zlomků informací o tom, s kým chodím, které před ním čas od času opatrně utrousím. Každý jen trochu soudný člověk by se nejspíš podívoval, proč se svému bývalému svěřuju s podrobnostmi o nových partnerech. No, já to dělám proto, že Marcus na tom neodbytně trvá, protože – alespoň podle něj – *mezi partákama to takhle chodí*.

Ten den, kdy jsem se s ním rozešla, se na mě Marcus díval očima plnýma smutku a rozechvělým hlasem se mě zeptal, jestli můžeme zůstat přáteli. *Samozřejmě že zůstaneme kamarádi*, ujistila jsem ho bez přemýšlení. Nejsem přece žádná necitelná mrcha a v životě se vždycky najde místo pro nové přátele, nebo ne? Načež mě Marcus bez sebemenšího zaváhání přesunul jako sošku na polici z pozice přítelkyně na pozici nejlepší kamarádky, v níž jsem od té doby uvězněna, a zřejmě je mi souzeno v ní zůstat už navěky. A tak teď opatrně vyťukávám pečlivě promyšlenou odpověď.

Ani ne. Byly jsme si sednout s Biankou.

No dobře, je to tak trošku lež, ale nezbytná, protože je mi jasné, že tím jeho výslech účinně utnu. Moje nejlepší kamarádka Bianca a Marcus jsou jako nebe a dudy. Vlastně je to ještě horší: kdykoli se ocitnou ve vzájemné blízkosti, fyzicky se odpuzují jako dva opačné magnetické póly. Pravda je ve skutečnosti taková, že Karlík Bucket a já jsme strávili silvestr každý na své pohovce, já jsem se dívala na staré černobílé muzikály a k tomu jsem si vychutnávala láhev luxusního sauvignonu a Karlík s rozkoší žvýkal můj starý pantofel, v němž našel zvláštní zalíbení. Celkem vzato to byl docela fajn večer – už jsem zažila horší.

Během těch osmnácti měsíců, kdy jsem chodila s Marcusem, se Bianca se mnou prakticky odmítala stýkat, pokud u toho byl i on. *Clem, když jsme spolu, potřebuju tě celou, ne jenom tvoje levý*

ucho, říkávala mi. Byla přesvědčená, že Marcus si pro sebe nárokuje osmadvadesát procent mé osobnosti, a mně občas nezbývalo nic jiného než s ní souhlasit. Když jsem byla s ním, připadalo mi, jako bych se najednou někam ztratila a stala se někým úplně jiným; nebyla jsem jeho partnerka, ale spíš něco jako jeho pobočník, který mu oddaně pomáhá ničit život nám oběma. On byl Wallace a já jeho Gromit. On byl Bullwinkle a já Rocky. Proto jsem se s ním nakonec rozešla. Nebo to alespoň byl jeden z mnoha důvodů.

Telefon znovu cinkne a na displeji se objeví Marcusova odpověď. *Aha.*

Tři písmenka, v nichž je toho obsaženo tolik: žárlivost, frustrace, touha. Někdy mě napadá, že Marcus by kvůli mně klidně podstoupil i změnu pohlaví, kdyby měl pocit, že to upevní naše přátelství. Zírám na displej telefonu a najednou mě zavalí vlna výčitek svědomí. Karlík Bucket si s neomylnou psí schopností bezbřehé empatie vybere právě tuto chvíli k tomu, aby se důkladně protáhl, a zaboří mi své obrovské tlapy do boku, čímž mě přiměje udělat správnou věc. Pak zvedne hlavu a podívá se na mě velkýma očima, v nichž se zračí celá moudrost jeho psí duše. Ten rošťák mi vidí až do žaludku, jako obvykle. Zhluboka se nadechne a napíšu další zprávu.

Hele, co děláš ve čtvrtek večer?

Marcus odpoví rychlostí světla, přesně, jak jsem předpokládala.

Nic! Jsem Ti plně k dispozici!

Hrajou nějakou komedii. Pošlu Ti do zprávy podrobnosti.

Super! Tak se uvidíme.

Odhodím telefon stranou a opřu se zpátky do polštářů. Nezabije mě, když s Marcusem strávím večer v klubu. A do té doby jsem si právě zajistila čtyři dny volna bez něj. Za pár vteřin telefon cinkne znovu. Tentokrát je to zpráva od Bianky.

Přijď na brunch k Dolly's.

Biančin přístup ke komunikaci je naprosto odlišný. Moje kamarádka nejen mluví, ale i myslí v rozkazovacím způsobu.

Myslela jsem, že budeš mít postkoitální depku, odpovím.

Moje číše přetéká. Potřebuju vydatnou stravu.

Hele, nevytahuj se, jo?

To měla být spíš stížnost.

Nezapomínej, že jsou mezi námi i tací, co se z téhle číše už hodně dlouho nenapili.

Tvá číše bude opět naplněna.

Nech moji číši na pokoji, buď tak hodná.

O hodinu později sedíme s Biankou na ošoupané černé koženkové pohovce v zadní místnosti našeho oblíbeného baru, obíráme smažená kuřecí křídýlka a popíjíme k tomu Bloody Mary. *Dolly's* je spíš obyčejná hospoda se skromnými ambicemi stát se něčím víc: jídlo se tam dá jíst, ale žádný gastronomický zázrak to není, interiéru dominuje laciné chromovo-oranžové osvětlení a jejich koktejly ničím nepřekvapí, což je občas docela příjemné, a navíc člověka finančně nezruinují. Tam si nepotrpí na žádné snobárny jako likéry z jehličí chráněných borovic nebo kaštanové pyré. Tenhle podnik nese jméno své majitelky, ženy s bujnými řadry, hlučným srdečným smíchem a mocnou svatozáří odbarvených blond vlasů, která se stylem snaží napodobovat Dolly Partonovou (ženu, kterou jsem si pro sebe nedávno oficiálně prohlásila za svatou). Jenom lituju, že mě něco takového nenapadlo dřív – spousta mých problémů by se tím bývala vyřešila.

„Potřebuju začít novej život,“ svěřuju se Biance.

„Neblbni,“ mávne moje kamarádka rukou. „Jenom ses zkrátka ještě nenaučila používat ovladač ke svému starýmu.“

„Já dokonce ani nevím, kde ho mám. A i kdybych to věděla, určitě by měl vybitý baterky,“ reptám rozmrzele.

„Zapadlej za gaučem,“ odpoví Bianca rezolutně. „Tam ho najdeš vždycky.“

„Ne,“ zavrtím hlavou. „Říkám ti, že je to horší. Potřebuju odborně resetovat. Prostě kompletní generální opravu.“

„Poslouchej mě. S tvým životem není vůbec nic v nepořádku. Jenom potřebuje trošku... vyladit,“ ujišťuje mě Bianca a přitom na mě mává dlouhým stonkem celeru jako taktovkou, načež si z něj ukousne vydatné sousto.

„Vyladit se dá piano nebo styl oblečení, ale ne život,“ namítám.

„Vždyť ti nic nechybí, prosím tě.“

„Jak to, že mi nic nechybí?“

„Jsi soběstačná, máš práci a vyděláváš,“ zdůrazní Bianca. Já na to skepticky vrtím hlavou.

„To jo, ale jsem taky v jednom kuse švorc. A můj šéf mě nesnáší,“ oponuju mrzutě. Bianca na mě namíří pahýl celerového stonku.

„To není pravda, že tě šéf nesnáší. Jenom ti nevěří. To je rozdíl.“

„Myslí si, že jsem zlodějka.“

„Protože jsi u něj kradla.“

„Jenom jsem si od něj *půjčila*.“

„Ale bez jeho vědomí. Což je stejný, jako kdybys ho okradla,“ upřesní Bianca. „A kromě toho máš přece bezvadný kamarády,“ dodá a věnuje mi sebevědomý úsměv.

„Až na bejvalýho, co mě pořád stalkuje.“

„Jo, až na toho,“ přikývne Bianca. „A kromě toho bydlíš ve vlastním, což v tomhle městě není zrovna samozřejmost,“ připomene mi.

„Můj byt patří bance. A daňovému úřadu. Jsem jako stěhovavej holub, co se v něm dočasně uhnízdil. Ale jen do chvíle, kdy přestanu být schopná splácet hypotéku a vyhodí mě odtamtud nějaká parta squatterů.“

„A navíc miluješ svou práci.“

„Ne,“ protestuju se vší rozhodností, na niž se zmůžu, a odmítavě vrtím hlavou. „Jenom mě moje práce baví. Občas.“ A mám-li být úplně upřímná, v poslední době to moc často nebylo, což bych nepříznala ani své nejlepší kamarádce. Práce v obchodě se sýry se

ukázala jako výrazně méně duševně povznášející, než jsem doufala, když jsem kvůli ní před třemi lety odcházela ze svého tehdejšího zaměstnání v marketingu.

„Ale vždyť ty přece sýry miluješ,“ namítá Bianca.

„No jo, ale co je na tom tak skvělého?“

„A kromě toho máš přece rodinu, která...“ Bianca se zarazí uprostřed věty a svraští čelo. Najednou jí docházejí slova. Dobře ví, že ke všem členům své rodiny mám přinejlepším silně rozporuplný vztah: moje rodiče, jinak docela milé lidi, lze za opravdové rodiče označit jen dost těžko, a svou starší sestru Julii, což je taky vlastně hodná holka, dokážu popsat jen jako nezajímavého člověka postrádajícího jakékoli kouzlo. Trpělivě čekám, až se moje kamarádka odhodlá pokračovat.

„Rodinu, která co?“ zeptám se s nepředstíranou zvědavostí.

„No,“ odpoví Bianca a strčí si do pusy zbytek celeru, „buď ráda, že aspoň *nějakou* rodinu máš. Každý to štěstí nemá.“

„Takže chceš říct, že jsem na tom líp, než kdybych byla sirotek?“

„Technicky vzato ano.“

„Tak to ti děkuju. Připomenu ti to, až mě naši zase budou chtít pumpnout o nějaký peníze,“ ušklíbnu se. „No, ještěže jsi natolik ohleduplná, že nezmiňuješ můj milostnej život,“ dodám zachmuřeně. Bianca na mě spiklenecky mrkne.

„Jakej milostnej život?“

„Moc vtipný.“

Bianca si zuje kozačky a složí si neuvěřitelně dlouhé nohy pod sebe, jako by sestavovala nějaké mimořádně složité origami. Karlík Bucket leží na podlaze pod naším stolem jako živá rohožka. Když se úplně natáhne, je o kousek delší než pohovka pro tři, na níž s Biankou sedíme. Do většiny hospod v sousedství mě s ním nepustí, ale Dolly je jeho nejoddanější fanyinka – což je další důvod, proč sem chodíme.

U stolu pár metrů od nás sedí nějaký plešatý chlápek v laciném

světle šedém obleku. Na první pohled je pro nás starý, ale od chvíle, kdy jsme se usadily, Bianku soustředěně hypnotizuje. Vždycky je to stejné. Bianca je vysoká, oslnivá štíhlá blondýnka a má vytříbený vkus, což znamená, že na chlapy působí jako magnet. Jednou jsem se jí zeptala, jaká je její přirozená barva vlasů. „Děsná,“ odpověděla. „Věř mi, tím, že nepřipustím, aby ji kdokoli viděl, dělám lidstvu obrovskou laskavost.“

Bianca se v životě s ničím nepáře. Pracuje v reklamě a dostala padesát víckrát, než bych dokázala spočítat, ne proto, že by byla neschopná, ale proto, že bytostně nedokáže respektovat autority a podřizovat se pravidlům. Šéfové z ní mají hrůzu a ona jim to nijak neusnadňuje. Ale je ztraceně dobrá v oboru, který umí poznat talent a náležitě ho ocenit. Z toho důvodu ji většinou nechávám zaplatit útratu.

Biančin vzhled je v každém ohledu v přímém kontrastu k mému: já jsem spíš malá, tmavá a robustní. Měřím sotva metr šedesát, což je skutečnost, s níž jsem se smířila už před lety. Moje výška mě navěky odsoudila do prvních řad na skupinových fotografiích, na prostřední sedadlo při výletech autem a k botám na platformách, když potřebuju, aby mě moje okolí bralo vážně. Navíc to znamená, že i teď, když je mi třicet, po mně občas při objednávání drinku obsluha požaduje doklad toho, že jsem plnoletá. A nejméně dvakrát týdně, když venčím Karlíka Bucketa, někdo duchaplně zavtipkuje, že bych na něm mohla spíš jezdit, a přestože na svou výšku nemám zrovna nadváhu, jsem, jak s oblibou říká moje matka, „dobře stavěná“, neboli jak tomu pro změnu říká otec, „rubensovský typ“. Vlasy mám tmavě hnědé, v délce po ramena; kdysi před lety mi kadeřnice poradila, že s dlouhými vlasy bych se zdála ještě menší, a já se té rady od té doby úzkostlivě držím.

Popravdě, já osobně se svou výškou vlastně nemám problém. Má své nesporné výhody: údajně mi hrozí menší riziko rakoviny a nejspíš budu žít déle, tedy pokud mě nepřejede popelářské auto, které

si mě u kraje silnice nevšímne. Být malého vzrůstu taky znamená, že mám nízko těžiště; mám lepší smysl pro rovnováhu než většina lidí, a právě proto mi jde bruslení. Na druhou stranu je u mě statisticky nižší pravděpodobnost, že najdu partnera, což moje zkušenost bohužel jenom potvrzuje. Od patnácti let, kdy jsem začala chodit se svým prvním klukem, jsem měla jen tři partnery, a všichni byli výškově podměreční – těm z nás, co celý život plavou na mělčině, vody, v nichž lovíme, rychle vysychají.

Bianca, to je ovšem úplně jiný případ: teď zrovna chodí s třemi chlapy *současně*, a všichni se shodou okolností jmenují Will. Neptejte se mě, jak se to stalo; mám silné podezření, že ten poslední se dostal k lizu jenom kvůli svému jménu, přestože Bianca trvá na tom, že to byla pouhá náhoda. Will číslo jedna je šarmantní, kultivovaný historik umění, který pracuje pro aukční dům Christie's. Je napůl Alžírán, napůl Brit a neodolatelně přitažlivý fešák, a já jsem si chvíli myslela, že Bianca našla svůj dokonalý protějšek. Za nějaký čas se ale ukázalo, že je taky hypochondr, nebo přinejmenším magnet na bacily všeho druhu, následkem čehož neustále ruší na poslední chvíli schůzky kvůli banálním neduhům, jako je pánská rýmička, záněty kloubů, bušení srdce a podobně. Takže jsem mu v poslední době začala říkat Bolavý Will.

Will číslo dvě sám sebe označuje za vyznače „etické nemonogamie“ (moji rodiče by to nazvali promiskuitou, ale já tomu říkám prostě *prasárna*). „Jestli je prase, tak já taky,“ říká Bianca hrdě. „Ale nemusíš to zrovna vytrubovat do světa,“ namítám. „Každý z nás se takhle chovat nemůže. I kdyby se nám chtělo.“ Mimochodem, já osobně tedy o nic takového nestojím. Udržovat vztahy s několika partnery současně mi připadá jako milostný ekvivalent opulentního několikachodového menu v předražené luxusní restauraci: první dva chody jsou úžasné, ale potom vám začne být těžko a litujete, že jste své chutě trochu nekrotili. Will číslo dvě se věnuje nespecifikovanému (a nejspíš poněkud pochybnému) podnikání v oblasti

trhu s realitami a jezdí ve vytuněném rádoby sportáku se stahovací střechou. O druhých dvou Willech evidentně ví a nemá s tím problém. „*To je tvoje věc,*“ řekl Bianca na jejich třetí schůzce, když se mu svěřila, že se schází s dalšími muži.

„Cože? To znamená, že on si taky může dělat, co chce?“ zeptala jsem se jí. Od té doby jsem mu začala říkat Volný Willy. A jemu se ta přezdívka podle všeho moc líbí.

Biančin poslední milenec je urostlý Holanďan jménem Willem, příjemný chlapík se srdečnými způsoby a roztomilými mezerami mezi zuby, které co chvíli ukazuje v širokém úsměvu. Je tak vysoký, že při té jediné příležitosti, kdy jsme se setkali, jsem měla v úrovni očí místo těsně nad jeho pupkem, což jaksi nevyhnutelně vedlo k tomu, že jsem mu začala přezdívat Velký Will. Velký Will pracuje v konkurenční reklamní agentuře a s Biankou se seznámili, když se oba ucházeli o stejného klienta a Bianca si spletla čas schůzky. Bianca sice přišla o klienta, ale zato ji čekala nezřízeně drahá večeře ve francouzském stylu s Willemem, který trval na tom, že jí to musí vynahradiť, a pozval ji do jedné z nejlepších restaurací v Soho. (Následně ji pozval do postele, což bylo podle Bianky dokonce ještě lepší.)

Asi nijak nepřekvapí, že Bianca má ve svých milencích trochu zmatek a často omylem pošle esemesku nesprávnému Willovi. Minulý víkend si tak náhodou domluvila schůzku s Bolavým Willem a Volným Willym současně, a když se oba ve stejnou chvíli objevili ve vinném baru, kde čekala, musela se honem dát na nenápadný ústup zadními dveřmi. Hned mi pak volala z taxíku a chtěla se u toho jako blázen.

„Možná bych měla vypadnout někam do ciziny,“ povzdechnu si a obrátím do sebe zbytek svého drinku. „Abych se dala kompletně znovu dohromady.“

Bianca se zamračí. „Kam do ciziny?“

„Já nevím. Vždycky jsem se chtěla podívat na Bora Bora,“ zakřením se na ni.

„To není žádný opravdový místo,“ zchladí Bianca mé nadšení a mávne odmítavě rukou.

„To zkus říct Tahitianům.“

„A jak vůbec víš, že by se ti tam líbilo?“

„Co by se mi tam mohlo nelíbit? Tyrkysové moře, palmy, bungalovy na pilotách.“ Bianca se na mě znovu zamračí.

„Ty ses už zase dívala na *Jižní Pacifik*, co?“ zeptá se mě vyčítavým tónem, jako bych znovu propadla staré neřesti a začala šňupat kokain. Bianca ví až příliš dobře, že mám odjakživa dětinskou slabost pro staré muzikály, zejména ty od Rogerse a Hammersteina, a dává mi patřičně najevo, že tuto zálibu se mnou ani v nejmenším nesdílí. Možná to je, a možná to není pravda, že jsme s Karlíkem Bucketem strávili podstatnou část včerejší noci tím, že jsme se asi postě dívali na *Jižní Pacifik*, ale Biance bych to nikdy nepřiznala.

„Kromě toho je to náhodou to nejvzdálenější místo od Londýna na zeměkouli,“ dodám.

„Myslela jsem, že je to někde na Novém Zélandu,“ uvažuje Bianca skepticky.

„No dobře, je to *pár tisíc kilometrů* od nejvzdálenějšího místa na zeměkouli. Ale Bora Bora zní líp.“

„A je ti jasný, že se tam mluví francouzsky?“ vyptává se Bianca.

„V tom muzikálu ne,“ namítnu.

„Ale ty přece nedokážeš zazpívat vůbec nic, ani kdyby na tom závisel tvůj život. Takže na to bych na tvém místě rozhodně nespólíhala.“

„Ale já vážně potřebuju pauzu od celého svého života,“ protestuju poněkud zoufale.

Bianca si mě přísně změří přivřenýma očima. „Vždycky jsem si myslela, že ty z boje jen tak neutíkáš,“ prohlásí.

Já na to jen pokrčím rameny. „Tak to ses ve mně holt spletla.“

* * *

Právě v tu chvíli přijde k našemu stolu číšník a sklídí z něj prázdné talíře a skleničky. Tenhle je tu nový a vypadá tak na čtrnáct. Vždycky jsme Dolly podezíraly, že je na svůj personál trochu ras, protože zaměstnanci se u ní mění častěji než nechvalně známé anglické počasí.

Když číšník skončí, obrátí se ke mně a nakloní hlavu na stranu. „Potřebujete tu ještě něco?“ zeptá se s uličnickým úsměvem. Má na sobě černé tričko a obepnuté černé džíny a projednou někdo věnuje veškerou pozornost *mně*, a ne Bianca. Nemůžu si pomoci a ve skrytu duše mi to dělá dobře, přestože jsem dost stará na to, abych mohla být jeho... teta.

„Ne, díky, máme všechno,“ odpovím.

„Rád vás tu vidím,“ řekne číšník potichu, poněkud příliš důvěrným tónem. Ztuhnu a podívám se na něj, zatímco Bianca upře tázavý pohled na mě. Ten kluk se vážně červená!

„Eh... já vás taky,“ odpovím poněkud rozpačitě. *Chudáček!*

„Mám tady váš dluh z minula,“ pokračuje číšník. „Mám vám ho připsat na tenhle účet?“ Bianca a já se na sebe překvapeně podíváme. Naposledy jsme tu byly před Vánoci, takže nemám tušení, o čem mluví.

„Jaký dluh?“ zeptám se.

„Napsala jste nám potvrzení. Minulou středu. Když jste si zapomněla kartu?“ Číšník vytáhne malý bílý koktejlový ubrousek, na němž je něco slabě naškrábáno perem. Bianca se otočí ke mně s vyčítavým pohledem v očích.

„Takže tys mi byla nevěrná?“ uhodí na mě.

„To mi říká ta pravá,“ odbudu její obvinění rezolutně a otočím se zpátky k číšníkovi. „Je mi líto, ale minulou středu jsem tady nebyla,“ informuju ho zdvořile. Jsem si tím naprosto jistá: každou středu večer mě najdete na krytém stadionu, kde s dvěma tucty dalších udělaných ženských na kolečkách objíždím závodní dráhu, dokud nepadnu únavou.

„Aha,“ zakoktá číšník nejistě a jeho pohled přeskakuje ze mě na Bianku. „Ale... jmenujete se Clem, ne?“

„Jo,“ odpovím ostražitě.

Číšník mi podá ubrousek. „Takže... napsala jste tohle?“

V tu chvíli už vypadá dokonale zmateně a nemálo zklamaně. Předkloním se, s přimhouřenýma očima se podívám na ubrousek a čtu na něm:

Dlužím Vám 12 liber a 75 pencí. Zaplatím brzy. Díky, Clem xx

„To není moje písmo,“ prohlásím a nedůvěřivě vraštím obočí. „Za prvé,“ zdůrazním, „nikdy nepřidávám ke svému jménu tyhle stupidní křížky, ze zásady.“

„To můžu dosvědčit,“ poznamená Bianca a důrazně přikývne.

„Ale ona vypadala úplně jako vy,“ namítne číšník pochybovačně.

„Vážně, to jsem nebyla já,“ zopakuju. Tenhle kluk už mi opravdu začíná jít na nervy. Věnuje mi uražený pohled, jako bych ho právě nějak podle zradila.

„No dobře,“ odpoví nakonec váhavě. Díváme se, jak se pomalu vrací k baru.

„Nezdá se ti to trochu blbý?“ zeptá se mě Bianca šeptem. „Myslím, žeš mu právě pěkně zavařila.“

„O čem to mluvíš?“ opáčím také šeptem.

„Možná jsme to prostě měly zaplatit,“ odpoví Bianca káravým tónem.

„Proč bysme proboha měly platit dluh za někoho cizího? Navíc za někoho, kdo se schválně vydává za mě!“

„Protože ten kluk z toho bude mít problémy!“

„Ale já přece nemůžu za to, že nalejval na dluh někomu, kdo vypadá jako já!“

„Nikdo tě z ničeho neobviňuje.“

„Ne, on mě obviňoval! Někdy mám vážně pocit, že se celej vesmír spiknul proti mně!“

„No tak, Clem, tak zlý to zase není.“

„V každém případě, proč by někdo, kdo má všech pět pohromadě, chtěl měnit zrovna se mnou?“ reptám. „Můj život je jeden velký průšvih.“

Bianca zvedne svou sklenku k přípitku. „Možná někdo, kdo je na tom ještě hůř.“

Kapitola 2

*J*ak přesně jsem to myslela, že můj život je jeden velký průšvih? Tak já se pokusím to tady vypočítat.

Za prvé, můj šéf si myslí, že jsem zlodějka. Dobře, možná to zní trochu přehnaně, ale bohužel to má reálný základ. Je pravda, že před pár měsíci jsem ve chvíli zoufalé finanční tísně ztopila z pokladny v obchodě pár set liber, ale tehdy jsem to doopravdy brala jako krátkodobou půjčku. Měla jsem v úmyslu vrátit ty peníze zpátky, než si toho všimne. A nemohla jsem tušit, že dostává textové zprávy o všech bankovních transakcích obchodu, což mi připadá trochu divné, ačkoli je jeho majitelem. Alespoň v tomto ohledu bylo moje jednání naprosto nevinné; v jiném ohledu bylo ovšem krajně nemorální. Stačí, když řeknu, že můj šéf ze mě nebyl dvakrát nadšený. Byl to zázrak, že mě namísto nevyhodil, ale v té době řešil daleko větší malér a popravdě řečeno měl důležitější věci na práci. Už je to šest týdnů a já jsem oficiálně pořád ještě „v podmínce“ a každý den se snažím v jeho očích svůj prohřešek odčinit.

Za druhé, soused z patra nade mnou si vymohl soudní zákaz volného pohybu mého psa. Ještě pořád mi připadá zvláštní psát „mého psa“, protože jsem nikdy neměla v úmyslu pořídit si spolubydlícího, tím méně takového, který všude pouští chlupy, ale život je někdy zkrátka nevypočitatelný, a já jsem s Karlíkem Bucketem ve svém životě rozhodně nepočítala. I když má problémy s hygienou a jeho chování není zrovna příkladné, jednoznačně dávám přednost svému

chlupatému přerostlému parťákovi před odporným sousedem prozpěvujícím operní árie, takže mi nezbyvá nic jiného než pokusit se mezi nimi nastolit jakés takés příměří, nebo se budu muset jednoho z nich zbavit. A kdybych si mohla vybrat, radši bych se zbavila toho dvounohého.

Za třetí, můj bývalý přítel se odmítá smířit s tím, že už nejsem jeho nejlepší kamarádka. Plně uznávám, že na tom mám svůj díl viny, protože když jsem se s ním rozešla, nějak jsem dovolila, aby si na mně vypěstoval dlouhodobou závislost, jako bych byla jakýsi jeho spoluspiklenec. Dodnes, téměř po třech letech, jsme oba uvízlí v zajetých kolejích života permanentních singlů, v nichž se otáčíme v kruhu jako rozbité gramofonové desky. Marcus by evidentně potřeboval nějaký odvykací program, aby se ode mě dokázal odpoutat, anebo – pokud by tohle nepomohlo – měl by si najít novou přítelkyni. A já se v každém případě taky potřebuju osvobodit, abych mohla dál žít svůj už takhle dost zpackaný život.

Za čtvrté, moji rodiče odjeli ze země a nechali mi tu na krku svoje daňové záležitosti, které jsou mírně řečeno ve značně neuspořádaném stavu. Každý, dokonce i já, má přece právo předpokládat, že rodiče si dokážou udržet ve svých financích alespoň nějaký pořádek. Rodiče přece mají fungovat jako vzor pro své děti, nebo ne? Ačkoli musím přiznat, že jsem k jejich finančním problémům taky přispěla, když mi půjčili na zálohu na byt, protože – jak se ukázalo – byly to peníze, které technicky vzato patřily finančnímu úřadu, ale jak jsem to měla vědět? Teď mám s bernákem dohodu, že budu jejich nedoplatky hradit v měsíčních splátkách, což je částka, která spolu s mou hypotékou a dalšími výdaji jen nepatrně přesahuje výši mého příjmu, což se zase zpětně váže k první položce na mém seznamu. Bude trvat čtyři roky, než celý dluh u finančního úřadu uhradím, a to je zase přibližně pětina doby, po kterou budu ještě splácet hypotéku. Moji rodiče si mezitím radostně užívají zbytků své skrovné penze na plážích v Kérale – tuto destinaci si vybrali po

pečlivém prostudování světového žebříčku zemí podle životních nákladů, na jehož posledních místech figurovalo pět zemí: Uzbekistán, Sýrie, Pákistán, Afghánistán a Indie.

Namasté, mamí a tati.

A v neposlední řadě mám závislost na sýru. Což je bezděčnou příčinou všech mých výše uvedených problémů.

Podle mé matky byl sýr mou první láskou – a když se ohlížím zpátky do minulosti, musím přiznat, že sýr skutečně způsobil mou zkázu. Kdybych nebyla závislá na sýru (přesněji řečeno na zralém farmářském čedaru, tedy *opravdovém* čedaru, ne na té umělohmotné náhražce, která se za něj vydává v regálech většiny supermarketů), nikdy bych bývala nepotkala Marcuse, svého zoufale potřebného, nadmíru vznětlivého bývalého přítele a vášnivého milovníka sýrů. A kdybych bývala nepotkala Marcuse, nikdy bych se bývala nenechala přemluvit, abych sekla se svou dobře placenou prací marketingové analytičky u společnosti Allegra Solutions a následovala „hlas svého srdce“ do světa sýrů. Tohle rozhodnutí mě téměř přivedlo až na hranici bída a proměnilo mou zálibu v sýrech v ironickou směs lásky a nenávisti.

Pokud máte jakékoli pochybnosti o tom, jestli sýr může být návykový, požádejte nějakého biochemika, aby vám vysvětlil, že bílkoviny obsažené v mléčných výrobcích, zejména těch s pevnou konzistencí, působí na mozek jako mírné opiáty a s každým soustem produkují nepatrné dávky dopaminu. A čedar obsahuje tyto bílkoviny v nejvyšších koncentracích, takže mezi sýry je něčím, jako je čistý krystalický kokain mezi drogami. Podle matky jsem ještě dřív, než mi byly čtyři roky, dokázala spořádat celý bloček čedaru dávno předtím, než ho stačila použít na přípravu nějakého vyváženějšího pokrmu, jako například zapečeného květáku se sýrem nebo lasagní. A protože moje matka byla odjakživa prakticky založená, prostě opakovaně plnila lednici mým milovaným sýrem a nechávala mi ho

napospas. (Když jsem se nedávno zaregistrovala do on-line systému ministerstva zdravotnictví, abych měla přístup ke svým digitálním záznamům, zjistila jsem, že nějaký zdravotník, který byl u nás na kontrolní návštěvě, dokonce zapsal do mé složky svůj postřeh „projevuje známky neškodného zanedbávání“.)

To Marcus si jako první všiml cedule ve výloze obchodu *Řekni sýr*, malé řemeslné prodejny za rohem od kanceláří jeho firmy v Bermondsey, která inzerovala nabídku místa vedoucího obchodu. Marcus do mě celé dny hučel, abych se o něj ucházela, a přesvědčoval mě, že si zasloužím realizovat se v práci, která mě bude opravdu bavit, a ne dělat až do konce života něco, v čem jsem prostě jenom dobrá. A jakmile jsem to místo v obchodě *Řekni sýr* dostala (poté co jsem si jen nepatrně upravila profesní životopis a dodala do něj zmínku o praxi v maloobchodě, kterou jsem potřebovala, ale neměla), to Marcus mě přemluvil, abych investovala všechny své úspory do garsonky přímo nad obchodem, která se objevila na realitním trhu téměř hned potom, co jsem nastoupila do nové práce. *To musí být kismet!* prohlásil Marcus. Platit nájem je zbytečné vyhazování, když si můžeš dovolit bydlet ve vlastním, a kromě toho ušetříš spoustu peněz za dojíždění, přesvědčoval mě.

A tak jsem tu práci vzala, koupila jsem si byt (za peníze vypůjčené od rodičů) a ani ne dva měsíce poté, co jsem se nastěhovala, jsem jednou přede dveřmi obchodu našla tříměsíční štěně, s cedulkou se spěšně načrtnutou omluvou za veškeré způsobené potíže, zastrčenou za obojek. Proč se majitel štěněte rozhodl odložit ho právě před obchodem se sýry, se ukázalo později to odpoledne, když jsem zjistila, že i psi můžou mít závislost na sýru. Kdo by to byl řekl?

Ten první den jsem vážně uvažovala o tom, že ho dám do psího útulku – celkem pochopitelně. Jenže jakmile Karlík Bucket spóřádal úctyhodný příděl slupek z vyzrálého čedaru, stočil se na podlaze obchodu do klubíčka a usnul a já se musím přiznat, že mě pohled na něj chytil za srdce. V tu chvíli jsem ještě netušila, že roztomilé

štěně, na které se dívám, představuje jen zlomek velikosti a váhy, do níž doroste. O osm měsíců a téměř o sto kilo později jsem s pomocí genetických testů zjistila, že je to ze tří čtvrtin bernardýn a z jedné čtvrtiny irský vlkodav; převedeno na lidské rozměry, představte si něco jako křížence Jonnyho Wilkinsona s LeBronem Jamesem. I v tomhle hrál Marcus zásadní roli: byl všemi deseti pro, abych si to štěně nechala (jeho nájemní smlouva striktně zakazovala jakákoli domácí zvířata, takže on byl z obliga, což se mu náramně hodilo), a nadšeně mě přesvědčoval, ať do toho jdu. *Vždyť mám přece vlastní bydlení, ne?* Zkrátka, nic nebránilo tomu, aby se Karlík Bucket stal mým spolubydlícím. Takže ano, za všechno může sýr.

A Marcus.

S Marcusem jsem se seznámila na kurzu výroby sýrů pro začátečníky tři roky potom, co jsem se přistěhovala do Londýna. Ten kurz jsem dostala jako dárek k narozeninám od rodičů (to bylo ještě v dobách, kdy kupovali věci oni mně, a ne naopak). Šla jsem tam s nadšením a doufala jsem, že se naučím všechno o tajemstvích syřidel, syrovátky a mléčných bakterií, ale místo toho jsem skončila s Marcusem a se zjištěním, že sýr je daleko větší zábava kupovat než vyrábět. Stálo to pětadesát liber a celé jedno odpoledne strávené poněkud bezúčelnou diskusí o odpěňovačkách, teploměrech a plátnech na balení sýrů, než jsem přišla na to, co jsem nejspíš měla vědět od začátku: a sice že moje nadání ohledně sýra spočívá v konzumaci, a nikoli v produkci.

Marcuse nicméně kurz překvapivě inspiroval: v následujících týdnech se mu podařilo vyrobit dvě várky trošku mazlavé ricotty a jednu várku čehosi, co optimisticky nazýval mozzarellou. Vyměnili jsme si telefonní čísla a o pár týdnů později mi jednou v neděli zničehonic napsal a zeptal se, jestli bych nechtěla ochutnat výsledek jeho nejnovějšího úsilí, a pozval mě do svého bytu v Deptfordu na domácí pizzu. Šla jsem tam se smíšenými pocity a celou cestu jsem

zvažovala všechna pro a proti. Na straně pro bylo následující: Dělal dojem příjemného a celkem normálního člověka. A vůbec nevypadal špatně: byl pohledný, štíhlý a souměrně stavěný, měl dlouhý úzký obličej a nos o rozměrech, které se zdály pro potřeby jeho práce jako dělané. Nemám nic proti výrazným rysům, ale už na kurzu jsem si všimla, že při pohledu z profilu Marcusovi trčí nos z tváře jako korouhev. A proti tomu hrálo moje tušení, že by s ním mohla být nuda. *Haha!* Kéž bych tak bývala dokázala jeho povahu odhadnout lépe! Marcus má spoustu, spoustu chyb, ale nudnost mezi ně rozhodně nepatří.

Ten den jsme na tom kurzu byli jediní účastníci ve věku pod třicet, takže jsme přirozeně stáli vedle sebe a vyměňovali jsme si vědoucí pohledy doprovázené povytaženým obočím, jimiž jsme mlčky komentovali své dojmy z našeho poněkud příliš horlivého instruktora, plešatého podsaditého chlapíka s vyvalenýma očima, který se nám představil jako Zinger. (V tu chvíli mezi námi proběhla první blesková výměna nedůvěřivých pohledů: *Kdo se proboha může jmenovat Zinger?*) Zinger působil jako šílený moderátor nějakého praštěného dětského televizního pořadu puštěného zrychleně: bez ustání kolem sebe házel fešáckými, elastickými úsměvy, ani na chvíli nezavřel pusy, hystericky přeháněl a horečně přitom gestikuloval. A nemusím ani dodávat, že to byl sýrový fanatik.

O přestávce mi Marcus svěřil, že pracuje jako právník (přesně řečeno je právní asistent, takže technicky vzato nelze říct, že by to nebyla pravda, jen byla jeho informace maličko zavádějící), a v okamžiku trochu předčasné otevřenosti k tomu dodal, že se nedávno rozešel s přítelkyní, s níž byl od studijních let. (Tohle už nebylo jen maličko zavádějící, tohle byla kolosální lež: ve skutečnosti opustila ona jeho kvůli nějakému vzdálenému bratranci, s nímž se rok předtím v létě seznámila na rodinné oslavě něčí svatby. Já jsem to ale zjistila až pár měsíců poté, co jsme spolu začali chodit.) Ten den se choval jako poměrně neškodný týpek, se kterým se hezky povídá,

a tak když mě na konci kurzu požádal o telefonní číslo, bez námitek jsem mu ho dala.

Popravdě řečeno, naše první schůzka proběhla daleko lépe, než jsem čekala. Ukázalo se, že kromě sýra (jeho domácí mozzarella, připomínající hustý mléčný kal, jsme nakonec museli na pizzu nalít) máme společné ještě dvě další věci: ani jeden si nepotrpíme na bezprostřednost (jinak řečeno, oba máme sklon v komunikaci umně kličkovat a uhýbat) a oba nesnášíme trávit čas s našimi rodinami. *Kismet!* Nechápejte mě ale špatně – já svou rodinu miluju, opravdu, jenom s nimi nejsem ráda pohromadě, a Marcus to má úplně stejně, a proto neustále naléhá, abych se s ním účastnila všech setkání jeho početné rodiny v roli jeho drahé polovičky, jako bych byla nějaký lidský štít.

A tak jsme spolu skončili ve vztahu, jak se to stává, když jste mladí a nemáte z toho rozum. A mám-li být upřímná, zažili jsme spolu hezké chvíle, hlavně ze začátku, než jsem přišla na to, že Marcus je značně vznětlivý, že neustále potřebuje něčí podporu, že je to sice dobrák, ale taky tak trochu nešťastník. Vždycky se to mezi námi zhoršilo, když si Marcus začal bokem nějakou aférku, ale pokaždé mě znovu dokázal zmást a strhnout zpátky na ošemetné vlně pomýleného nadšení. Jako plovoucí trosky ztroskotané lodi.

Celkem jsme spolu s Marcusem oficiálně „chodili“ osmnáct měsíců. Dneska už jsme od sebe skoro dvakrát tak dlouho, i když mi to někdy připadá jako daleko delší doba. Jako celé desetiletí, možná dokonce i století. Protože být Marcusova kamarádka je ještě víc vyčerpávající než být jeho partnerka. Teď mám tu čest být dokonce ještě podrobněji zasvěcena do veškerých detailů jeho každodenní existence: vím všechno o opakovaných sporech, které má se svým terapeutem, o podivné vyrážce, která se mu objevuje na chodidlech vždycky, když je nervózní, o jeho posedlosti představou, že překonat zimní depresi mu pomůže jedině dostatek slunce (následované v těsném závěsu nevyhnutelnou úzkostí ohledně uhlíkové stopy,

která ho pronásleduje pokaždé, když se vypraví letadlem někam do ciziny), o jeho nejistotě, jestli se má vyspat s tou divnou ženskou, s níž chodí na šerm a která po něm hází očima. (*Vážně? Přes tu sítku, co máte na obličejí?*)

Takže dneska se Marcus u mě bez varování zastavuje vždycky, když nemá co dělat (*což je dost často*), trvá na tom, že spolu musíme nejméně jednou za týden zajít po práci na drink (*protože to přece partáci dělají, ne?*), volá mi uprostřed noci pokaždé, když jeho další rande přes Tinder skončí katastrofou (*aby mi ho vylíčil do všech trapných detailů*), a nutí mě, abych s ním chodila na všechny rodinné oslavy (*rozešla ses přece se mnou, ne s mojí rodinou, tvrdí, a oni tě stejně mají radši než mě*). Pokud to dokážu posoudit, jediné, co se změnilo, je to, že už nemám nikoho, kdo by mi vynášel odpadky nebo vyčistil odtok u umyvadla, když se ucpe.

Ale co je na tom to nejhorší – s přáteli se rozejít nejde.

Kapitola 3

V pondělí ráno vždycky napřed odložím Karlíka Bucketa v obchodě a pak si jdu pořádně zabruslit. Karlík jako typický představitel svého plemene není zrovna sportovní nadšenec. Přesněji řečeno, cokoli jiného než poklidné procházky považuje za zbytečnou výstřednost, a dokonce i ty upřednostňuje jen v malých dávkách, jako by mu každý nadbytečný pohyb připadal nepřiměřeně vyčerpávající. Výjimku ovšem tvoří setkání s kočkami.

Jsem členkou ženské roller derby ligy v jižním Londýně a můj trenér trvá na tom, že alespoň jednou týdně musím absolvovat kardiotrénink. Pokud jste něco takového ještě nikdy neviděli, roller derby je tak trochu něco jako ragby na kolečkách, až na to, že k tomu není potřeba míč a místo na hřišti se odehrává na oválné dráze. A taky nestřílíme góly. Takže kromě toho, že jde o dost drsný sport, to vlastně vůbec není jako ragby. Nicméně se taky soutěží ve družstvech, která objíždějí dráhu proti sobě; každé družstvo má svého jammera, který skóruje tím, že objíždí členy protivníkovy družstva a jakýmkoli prostředky se snaží prorazit obrannou linii soupeře.

Netušila jsem, že něco jako roller derby existuje, dokud jsem nezačala studovat na vysoké, kde mě jednoho dne někdo viděl na bruslích a pozval mě do univerzitního družstva. Díky mé velikosti se ze mě rychle stala jammerka. Jsme v podstatě něco jako útočníci v hokeji, kteří se snaží vyhnout přímé konfrontaci se soupeřem,

kdežto blockeři jsou jako obránci, kteří jdou do soubojů. Blockeři jsou rváči, kdežto jammeři jsou mistři úniků.

Se svým týmem trénuju dvakrát týdně. Jammerka musí být rychlá, mrštná a čiperná jako veverka. Naším poznávacím znamením je hvězda na helmě, která z nás dělá pohyblivý cíl, po němž jdou všechny členky protivníkovy týmu. Úloha jammerky není nic pro slabé národy, ale když se vám podaří prorazit soupeřovu obrannou linii a najednou před sebou máte volnou cestu, ten adrenalinový zážitek je k nezaplacení – v té vysoké rychlosti si připadáte, jako když letíte. Nebo, slovy mé bruslařské partačky Sadie, je to jako orgasmus na kolečkách.

Jakmile jsem s derby začala, rychle se pro mě stalo něčím jako drogou, jíž jsem nedokázala odolat, přestože moje matka nad tím nepřestávala žasnout. Nedokázala pochopit, v čem spočívá pointa tohoto sportu; když jsem se jí pokoušela vysvětlit jeho pravidla, pořád se mě ptala, kde je puk. Nakonec jsem rezignovala a ukázala jsem jí video, které na můj telefon natočila jedna z mých spoluhráček. Byl na něm vidět shluk ženských postav mlátících sebou na zastřešené dráze a při každé příležitosti zuřivě vrážejících jedna do druhé. Poznala jsem matce na očích, že ji to silně znepokojilo. „Vypadá to tak agresivně,“ řekla a štitivě se od telefonu odtahovala. Moji rodiče jsou stárnoucí hipíci a jako všichni pravověrní pacifisti jsou zásadně proti konfliktům v jakékoli podobě.

„Je to jenom zábava,“ namítala jsem.

„Nosíte přitom dresy?“ zeptala se matka a nedůvěřivě se mračila na displej telefonu. To byl její zdvořilý způsob, jak si ověřit, jestli se taky oblékám jako ty ženské na videu. Můj tým upřednostňuje okázalejší část módního spektra: síťované punčochy, obtažené kožené kraťasy a peroxidové blond vlasy jsou u nás spíš normou než výjimkou.

„Vlastně ne. Já nosím sportovní legíny,“ odpověděla jsem. Nicméně mi neušla ironie skutečnosti, že matka nepřímou vyslovuje hodnotící

soudy o oděvu jiného kmene: sama má přitom skříň plnou volných tunik a barevných ponč podle módy přibližně kolem roku 1972.

„Ti lidi vypadají děsivě,“ pokračovala matka. Já jsem se tomu jenom usmívala. Je pravda, že hráči derby můžou působit fyzicky hrozně, zejména když se postaví na brusle.

„Jsou to jenom obyčejný ženský, mami,“ uklidňovala jsem ji. „A kromě toho nosím ochranný pomůcky. A má to svoje pravidla, stejně jako každé jiné sport.“

Matka přikývla, ale netvářila se přesvědčeně. Popravdě řečeno, sport jí nikdy moc neříkal. Raději tráví volný čas aktivitami, které jsou klidné a vyžadují přemýšlení: práce na zahradě, meditace, tai či. A pokud se cítí obzvlášť činorodě, pustí se do pečení chleba.

Když s Karlíkem Bucketem vejdemo do obchodu, moje pobočnice June právě uklízí po víkendu a skládá vzadu kartony od zboží. June je na práci, která obnáší kontakt se zákazníky, trochu moc velký introvert, ale pokud jde o sýr, je hotová chodící encyklopedie, a tak jsme k ní shovívaví. Teď se zrovna s předstíranou nelibostí zamračí, když předními dveřmi vrazí dovnitř Karlík, s mávajícím ocasem se rozběhne do zadní části obchodu a začne se k ní nadšeně lísat, a June se odvrací a pomlaskává na protest. June je malá, brýlatá, vždycky vzorně upravená dívka a Karlík vedle ní vypadá jako zarostlý mamut. Má ji hrozně rád, třebaže ona zjevně není, podle svých vlastních slov, „žádná milovnice zvířat“. June předstírá, že je jí Karlík lhostejný, ale ve skutečnosti si už dávno našel cestu k jejímu srdci, což se projevuje pozoruhodnou štědrostí, s níž ho zahrnuje odřezky sýra.

A to navzdory tomu, že je Panna, což je podle June jediné znamení, které má bližší vztah ke zvířatům než k lidem. June je od danou vyznavačkou astrologie a o jejích každodenních aktivitách rozhoduje postavení hvězd stejně, jako se my ostatní řídíme počásím nebo pohyby našich útroh. June je plachá, pečlivá a spolehlivá,

což jsou všechno vlastnosti typické pro znamení Panny, a na někoho, kdo dokáže spořádat tolik sýra, je nepochopitelně hubená. Stejně jako Bianca je zapřísáhlá single, ovšem v Junině případě to znamená, že tráví klidné večery sama doma před televizí nebo s tarotovými kartami. Podle mě už dobrých pět let nebyla na rande, ale nezdá se, že by ji to trápilo. Rozhodně by měla pracovat někde v účtárně, protože pro náš skrovný maloobchod je až příliš precizní, ale rytmus a tempo práce v obchodě jí vyhovují a nucená komunikace se zákazníky jí poskytuje tu správnou dávku sociálního kontaktu, kterou člověk s tak uzavřenou povahou, jako má ona, potřebuje.

Když jsem poprvé navrhla, že jí budu každé pondělí dopoledne nechávat v obchodě Karlíka Bucketa, vyděšeně to odmítla, ale já jsem jí nabídla, že jí budu každý den platit hodinu navíc, a tak nakonec souhlasila. Karlík Bucket nesnáší, když ho nechávám samotného, a tohle řešení se tak samo nabízelo a dávalo mi trochu svobody. A kromě toho jsem June namluvila, že služební pes dodává našemu obchodu na přitažlivosti. Zákazníci by byli bolestně zklamaní, kdyby je u nás Karlík nevítal, i když je pravda, že přitom dost často spí.

„Je vyvenčený?“ zeptá se mě June přísně. Dobře ví, že mám sklon si některé věci usnadňovat.

„No jasně,“ ujišťuju ji. „Všechny životní potřeby vykonány.“

„A je nakrmený?“ vyptává se June dál. V jejím malém vesmíru musí mít všechno svůj řád a pevné místo.

„Jo.“

„Tak fajn. V kolik hodin se vrátíš?“

Možná někdy příští rok? Až nastane na Bora Bora období dešťů?

„Někdy odpoledne,“ odpovím místo svých lákavějších úvah.

„Já ti to stopnu,“ odpoví June s významným důrazem, krátce mi kývne a obrátí se zpátky ke své práci.

* * *